

Τον κύριο Σαράντη Αποστολίδη, τον γνώρισα το '65 όταν πρωτοκάθισε στο δεξί κάθισμα του Cooper του πατέρα μου, Σταύρου. Τότε, κατοικούσε στο Παγκράτι ανάμεσα από το ηλεκτρολογείο του Νίκου Ζουμπρούλη και τον «Μαγεμένο Αυλό» (οδός Πτολεμαίων;). Είχε γεννηθεί στην Σμύρνη αλλά η κουλτούρα του ήταν Αιγυπτιακή, μεγάλωσε στην Αλεξάνδρεια, τελείωσε το εκεί Αμερικάνικο κολλέγιο.

Μιλούσε με την άνεση της μητρικής γλώσσας Ελληνικά, Αγγλικά, Γαλλικά. Ήταν παντρεμένος με την Λέλα, είχαν δύο παιδιά. Τον Αλέκο και την Αλεξάνδρα. Εργαζόταν ως διοικητικός στην εταιρεία πετρελαιοειδών Shell.

Μαζί με τον πατέρα μου, έκαναν μερικούς γερούς αγώνες, πρωταγωνίστησαν, νίκησαν γεύτηκαν σημαντικές χαρές και λύπες. Θα ξεχωρίσω ασφαλώς την νίκη, την πρώτη νίκη ελληνικού πληρώματος σε αγώνα στο εξωτερικό, τον Ιούνιο του '65 στο Α' Βαλκανικό ράλυ, που διοργανώθηκε στη Βουλγαρία. Αλλά και τη δεύτερη θέση τον Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς στο Φθινοπωρινό ράλυ, με την οποία εξασφάλισαν το πρώτο Πανελλήνιο πρωτάθλημα ράλυ και βέβαια την νίκη, τον Ιούνιο της επόμενης χρονιάς, το '66, στο "Σκρα Κιλκίς Λαχανά" που έβαλε τα θεμέλια για τον δεύτερο συνεχή τίτλο.

Ήταν δεξί κάθισμα παλιάς κοπής, χωρίς ιδιαίτερες επιδόσεις στο μηχανικό ή οδηγικό κομμάτι (τότε οι συνοδηγοί έπρεπε να τα συνδυάζουν αυτά), αλλά πραγματικός μάεστρος στο επιτελικό και στρατηγικό τμήμα, ενημερωμένος περί τους κανονισμούς και πολύγλωσσος, για τις διεθνείς εμφανίσεις, προσόν που ελάχιστοι είχαν τότε.

Με τον Σταύρο Ζαλμά στην απονομή του Α' Βαλκανικού ράλυ, τον Ιούνιο του '65, στη Σόφια. Μια τεράστια, για τα μέτρα της

εποχής επιτυχία

Βεβαίως ο Σαράντης στις αρχές της αγωνιστικής του πορείας, συμμετείχε και σαν οδηγός, συνοδήγησε με μια πλειάδα άλλων οδηγών, ενώ διακόνησε το σπορ, σε εκείνη την σαφώς πιο ενδιαφέρουσα εποχή και από τη θέση του κριτή, του χρονομέτρη, του αγωνοδίκη.

Ήταν ένας άνθρωπος, μετριοπαθής, ήπιων τόνων, με Βρετανικό φλέγμα, λεπτό ενίοτε δηκτικό χιούμορ, ψύχραιμος και ήσυχος. Μπορώ θυμηθώ όμως μια ζωντανή αφήγηση του Σταύρου από την περιπέτειά τους στο Monte Carlo του '66, όταν φθάνοντας με δυσμενείς καιρικές συνθήκες σε ένα σταθμό καυσίμων στη Σερβία (τότε το Montepone) ξεκινούσε από πολλές Ευρωπαϊκές πόλεις, ανάμεσά τους και η Αθήνα) και περίμεναν στη σειρά να ανεφοδιαστούν με καύσιμα.

Ο χρόνος κυλούσε ενάντια σε εκείνες τις αδυσώπητες απλές που δύσκολα έβγαιναν “ακαπέλωτες” στην καρδιά του χειμώνα και την ώρα που ήταν έτοιμοι να βάλουν καύσιμα κάποιος αλλοδαπός αγωνιζόμενος τους πήρε την σειρά.

Αυτός ο ήρεμος, ήπιος άνθρωπος, ζήτησε με ευγένεια, στα αγγλικά, τους λόγους αυτής της συμπεριφοράς αλλά προφανώς η απάντηση που έλαβε από των θηριωδών διαστάσεων “παραβάτη”, ξεπέρασε κάθε είδος αυτοσυγκράτησης. Την επόμενη στιγμή του είχε αρπάξει την μάνικα τον περιέλουσε με βενζίνη, και τον απειλησε με ανάφλεξη. Το “θηρίο” είχε μείνει αποσβολωμένο, άφωνο, τρομοκρατημένο. Ο Σταύρος προσπαθούσε να συγκρατήσει τον

Σαράντη, απορώντας για τα αίτια αυτής της πρώτης και ως απεδείχθη τελευταίας μεταμόρφωσης του ψύχραιμου και φλεγματικού συνοδηγού του.

Νοέμβριος του '65. Λιμάνι Βόλου. Τερματισμός Φθινοπωρινού ράλυ .

Λίγο αργότερα θα επανακτούσε την αυτοκυριαρχία του και θα αντέτασσε στην μουρμούρα και στη γνωστή γκρίνια του οδηγού του για τα αλλεπάλληλα στρώματα ομίχλης που συναντούσαν

, με

το φλεγματικό του ύφος πως:

"Δεν θα την χαρακτήριζα ομίχλη, αλλά πυκνό νέφος που επικάθεται επί της επιφανείας της γης."

Χωρίς αμφιβολία, οι ιστορίες που είχαν να πουν, αυτοί οι πρωταγωνιστές, εκείνης της εποχής ήταν πολλές και ξεχωριστές

Αργότερα, ο Σαράντης είχε την ατυχία να βιώσει την απώλεια της Λέλας μα και τη δυστυχία να χάσει την Αλεξάνδρα από τροχαίο. Ξανάφτιαξε τη ζωή του, έζησε για ένα χρονικό διάστημα στη Φλόριδα των Η.Π.Α. είχαμε βρεθεί, έστω και για λίγο, τον Φεβρουάριο του 2.000 στη Daytona ζώντας και οι δυο μας τεράστιες ανατροπές στις ζωές μας. Αργότερα επανήλθε στην Ελλάδα, περνώντας αρκετά χρόνια στην Κεφαλονιά.

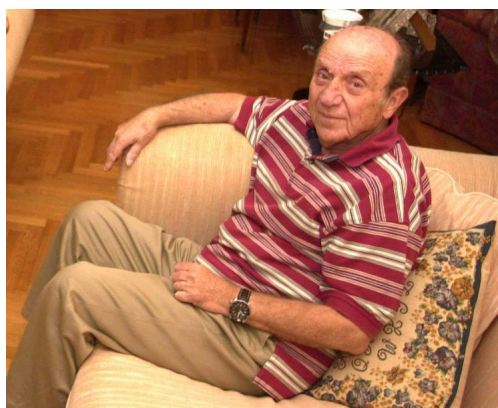
Συνέγραψε, με την βοήθεια της συντρόφου του Κατερίνας, δυο βιβλία, το "Ειδική μου διαδρομή" όπου αφηγείται τις περιπέτειές του στο χώρο των αγώνων, το τρόπο της εμπλοκής, τις εμπειρίες του και το "Ένας αεροπόρος θυμάται 1941 - 1946" με τα βιώματά του από το απάνθρωπο εκείνο χρονικό διάστημα. Μπορούμε να πούμε ότι και τα δύο είναι καλογραμμένα και χρήσιμα εργαλεία για την εκτίμηση, αξιολόγηση εκείνης της περιόδου. Ειδικά το αναφερόμενο στους Ελληνικούς αγώνες είναι από τις ελάχιστες "ακαπέλωτες" εκδόσεις.

Έζησε κάτι περισσότερο από 92 χρόνια, την τελευταία περίοδο με προβλήματα όρασης και αυτό που θα θυμάμαι, πέρα από το χαρακτηριστικό του γέλιο, είναι να απευθύνεται σε προσποιητά σοβαρό ύφος και να μου λέει, πίνοντας μια γουλιά από το αγαπημένο του Dimpl e :

“ή κύριο Αποστολίδη θα λες, ή Σαράντη. Διάλεξε.”

Ασφαλώς και η σχολική μου ηλικία, τότε, δεν έδινε τα κατάλληλα εφόδια να καταλάβω, ευθύς αμέσως, το χιούμορ του.

Καλό κατευόδιο, Σαράντη...

Σεπτέμβριος 2000. Κηφισιά